

ELLE KENNEDY

ΤΟ
ΣΚΟΠ

OFF - CAMPUS

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Off Campus 3 – Το σκορ**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Off Campus 3 – The Score
Από τις Εκδόσεις Bloom Books, Νέιπερβιλ 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Elle Kennedy
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χαρά Παπαδοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Morten Gorm
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Elle Kennedy, 2016, 2021
© Φωτογραφία εξωφύλλου: onlymag/Adobe Stock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2024

ISBN 978-618-01-5489-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από άδση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ELLE KENNEDY

ΤΟ
ΣΚΟΡ

O F F - C A M P U S

Μετάφραση: Κλαίρη Θεοδώρου

Όλες οι σημειώσεις της έκδοσης ανήκουν στη μεταφράστρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Άλι

ΣΟΝ: Μπορούμε να μιλήσουμε;

ΣΟΝ: Σε παρακαλώ!!!

ΣΟΝ: Τι στον διάολο, Άλι; Έπειτα απ' όλα όσα έχουμε περάσει μαζί, νομίζω ότι αξίζω κάτι παραπάνω σε αυτό.

ΣΟΝ: Δεν το εννοούσες όταν είπες ότι τελειώσαμε, έτσι;

ΣΟΝ: Θα μου απαντήσεις, ρε γαμώτο, κάποια στιγμή;

ΣΟΝ: Ξέρεις κάτι; Γάμα το! Αφού θέλεις να συνεχίσεις να με αγνοείς, ΟΚ! Ότι γουστάρεις!

Είναι Παρασκευή βράδυ και βγαίνω από το γυμναστήριο της Πανεπιστημιούπολης για να διαπιστώσω ότι έχω έξι νέα μηνύματα που περιμένουν αδιάβαστα στο κινητό μου. Είναι όλα από τον Σον, τον από-χθες-το-βράδυ πρώην μου. Και παρόλο που η συναισθηματική του διακύμανση –από το παρακαλετό στην τσαντίλα– δεν περνάει απαρατήρητη, πιάνω τον εαυτό μου να σκαλώνει στο γραμματικό του λάθος.

Αξίζω κάτι παραπάνω σε αυτό. Σε αντί από.

Αμφιβάλλω αν φταίει ο αυτόματος διορθωτής για το λάθος του. Ο Σον δεν φημίζεται και για το πρώτο μυαλό! Εντάξει, δεν είναι απολύτως αλήθεια αυτό. Είναι θέματα όπου πιάνει πουλιά στον αέρα: στο μπέιζμπολ, για παράδειγμα. Σοβαρά τώρα, ο τύπος παίζει στα δάχτυλα κάθε σχετικό στατιστικό στοιχείο, ακόμα και αν αυτό χρονολογείται από τη δεκαετία του '60. Οι

ακαδημαϊκές γνώσεις, πάντως, δεν είναι το φόρτε του. Το «τέλειος γκόμενος» επίσης δεν μπορεί να καταμετρηθεί στα δυνατά του σημεία, τουλάχιστον όχι τον τελευταίο καιρό. Ποτέ δεν ήθελα να είμαι ένα από αυτά τα κορίτσια που χωρίζουν και τα ξαναβρίσκουν με τον ίδιο τύπο ξανά και ξανά. Πραγματικά πίστευα ότι μπορούσα καλύτερα, αλλά ο Σον ΜακΚολ με έχει εγκλωβίσει από το πρώτο μου έτος στο Πανεπιστήμιο Μπράιαρ. Με μάγεψε με την άποψη εμφάνιση και το αθώο χαμόγελό του που θυμίζει μικρό αγόρι. Αυτό το πανέμορφο, λίγο στραβό χαμόγελο που τονίζει τα υπέροχα λακκάκια του και είναι γεμάτο υποσχέσεις.

Κοιτάζω ξανά το τηλέφωνό μου και οι επιφυλάξεις κολλάνε πάνω μου σαν τον κισσό που είναι σκαρφαλωμένος στο κτίριο πίσω μου. Πφ... Τι να θέλει πάλι να συζητήσουμε; Ότι είχαμε να πούμε, το είπαμε χθες το βράδυ. Το εννοούσα όταν του είπα πως τελειώσαμε πριν φύγω τρέχοντας σχεδόν από την αδελφότητά του. Και όντως πλέον τελειώσαμε. Αυτός είναι ο τέταρτος χωρισμός μας μέσα σε τρία χρόνια. Δεν μπορώ να συνεχίσω να το κάνω αυτό στον εαυτό μου, πρέπει να σπάσω αυτόν τον νοσηρό φαύλο κύκλο ενθουσιασμού και απογοήτευσης, ειδικά όταν το άτομο, με το οποίο υποτίθεται ότι θα έχτιζα το μέλλον μου, είναι αποφασισμένο να με κρατάει στάσιμη.

Όπως κι αν έχει, με πονάει όλο αυτό. Είναι δύσκολο να αφήνεις κάποιον που ήταν τόσο μεγάλο κομμάτι στη ζωή σου για τόσο καιρό. Και είναι ακόμη πιο δύσκολο όταν αυτό το άτομο αρνείται σθεναρά να σε αφήσει να φύγεις! Αναστενάζω βαθιά και κατεβαίνω βιαστικά τα σκαλιά που βγάζουν στο λιθόστρωτο μονοπάτι το οποίο διασχίζει την Πανεπιστημιούπολη. Συνήθως κάθομαι λίγο να θαυμάσω το τοπίο –τα πανέμορφα παλιά κτίρια, τα σφυρήλατα παγκάκια και τα πανύψηλα φουντωτά δέντρα με την πλούσια σκιά–, αλλά απόψε θέλω απλώς να τρέξω πίσω στην εστία μου, να κουκουλωθώ με τα σκεπάσματα και να αφήσω όλο τον υπόλοιπο κόσμο απέξω. Ευτυχώς μπορώ να κάνω ακριβώς αυτό, γιατί η συγγατοικός μου η Χάνα λείπει αυτό το Σαββατοκύριακο, πράγμα που σημαίνει ότι δε θα είναι εκεί

να μου κάνει κήρυγμα για τους συναισθηματικούς κινδύνους που κρύβει το να βουλιάζω στη μιζέρια μου.

Πάντως χθες το βράδυ δε μου έκανε κανένα κήρυγμα. Αντιθέτως, έσπασε το ρεκόρ της καλύτερης κολλητής. Με το που πάτησα το πόδι μου στο διαμερίσμα μας, πάνω που είχα μόλις χωρίσει από τον Σον, η Χάνα με υποδέχτηκε κρατώντας ένα μπουλ φίσκα στο παγωτό, ένα κουτί χαρτομάντιλα και δύο μπουκάλια κόκκινο κρασί. Έμεινε, δε, ξύπνια σχεδόν μέχρι το πρωί, πασάροντάς μου χαρτομάντιλα και ακούγοντάς με να φλυαρώ ασυνάρτητα.

Είναι χάγια οι χωρισμοί. Νιώθω τόσο αποτυχημένη! Σαν να παρατάω συνέχεια τα πάντα. Η τελευταία συμβουλή που μου έδωσε η μαμά μου πριν πεθάνει ήταν το να μην παραιτηθώ ποτέ από τον αληθινό έρωτα. Στην πραγματικότητα, μου είχε περάσει αυτό το μήνυμα πολύ πριν αρρωστήσει. Δεν ξέρω όλες τις λεπτομέρειες, αλλά ήταν κοινώς γνωστό στο σπίτι μας ότι ο γάμος των γονιών μου είχε κλυδωνιστεί πολύ περισσότερες από μία φορές κατά τη διάρκεια των δεκαοκτώ χρόνων που ήταν μαζί. Το δούλεψαν όμως και το ξεπέρασαν!

Κάθε φορά, λοιπόν, που σκέφτομαι τώρα ότι εγκατέλειψα χθες τον Σον, μου σφίγγεται το στομάχι. Ίσως θα έπρεπε να πάλψω περισσότερο για μας. Ξέρω, άλλωστε, πολύ καλά ότι με αγαπάει... *Αν σε αγαπούσε, δε θα σου έδινε τελεσίγραφο*, με διαβεβαιώνει μια τραχιά φωνή μέσα μου. *Έκανες το σωστό*. Ο λαιμός μου στεγνώνει καθώς αναγνωρίζω τη φωνή στο κεφάλι μου. Ανήκει στον πατέρα μου, ο οποίος τυχαίνει να είναι ο μεγαλύτερος υποστηρικτής μου. Στα δικά του μάτια θα ήταν αδύνατον να κάνω ποτέ το παραμικρό λάθος.

Κρίμα που ο Σον δεν είναι σε θέση να με δει μέσα από αυτό το πρίσμα. Το τηλέφωνό μου χτυπάει, πέντε λεπτά πριν φτάσω στο Μπρίστολ Χάους, όπου μοιράζομαι με τη Χάνα ένα διαμέρισμα με δύο υπνοδωμάτια. Σκατά! Κι άλλο μήνυμα από τον Σον. Σκατά κι απόσκατα, γιατί γράφει: *Αυπάμαι πολύ που σου έβαλα τις φωνές, μωρό μου. Δεν το εννοούσα! Απλώς είμαι πολύ αναστατωμένος! Σημαίνεις τα πάντα για μένα... Ελπίζω τουλάχιστον*

να το ξέρεις. Ένα δεύτερο μήνυμα εμφανίζεται στο καπάκι: *Θα περάσω μετά το μάθημα. Πρέπει να μιλήσουμε.*

Παγώνω στη θέση μου την ώρα που ένα κύμα πανικού με διαπερνά. Δε φοβάμαι τον Σον, τουλάχιστον όχι με αυτήν την έννοια. Ξέρω ότι ούτε θα σήκωνε ποτέ χέρι πάνω μου ούτε θα φερόταν ανεξέλεγκτα οργισμένα. Φοβάμαι όμως την ικανότητά του να με τουμπάρει. Είναι μανούλα σ' αυτό! Το μόνο που έχει να κάνει είναι να με αποκαλέσει *μωρό μου* και να μου ρίξει αυτό το αξιαγάπητο χαμόγελό του, κι εγώ θα υποκύψω για άλλη μια φορά.

Θυμός, φόβος, ενόχληση, όλα είναι εκεί, μέσα μου, καθώς ξαναδιαβάζω τα μηνύματά του. Μπλοφάρει! Δε θα ερχόταν απρόσκλητος, ούτε καν. Γαμώτο, γαμώτο μου! Με τρεμάμενα δάχτυλα βρίσκω τον αριθμό του τηλεφώνου της Χάνα και τον καλώ. Δύο χτυπήματα αργότερα και η καθησυχαστική φωνή της καλύτερης μου φίλης αντηχεί στη γραμμή.

«Γεια σου, τι συμβαίνει; Όλα καλά;»

Ακούω κάποιους στο βάθος να μιλάνε χαμηλόφωνα... μια γυναικεία φωνή – είναι η Γκρέις Άιβερς, η κοπέλα του Λόγκαν. Αυτό σημαίνει πως η Χάνα και ο Γκάρρετ, το αγόρι της, έχουν ήδη φύγει για Σαββατοκύριακο στη Βοστόνη. Με προσκάλεσε να πάω μαζί τους, αλλά την απέρριψα, γιατί δεν ήθελα να κρατάω το φανάρι. Δύο τρελά ερωτευμένα ζευγάρια κι εγώ; Όχι, ευχαριστώ! Τώρα βέβαια μετανιώνω που δεν αποδέχτηκα την πρόσκληση, γιατί θα είμαι ολομόναχη αυτό το Σαββατοκύριακο και ο Σον θέλει να μιλήσουμε.

«Ο Σον θα περάσει από το σπίτι απόψε», ξεφουρνίζω.

Η Χάνα βγάζει μια πνιχτή κραυγή. «Τι; Όχι! Γιατί συμφώνησες να...»

«Δε συμφώνησα με τίποτα! Δε με ρώτησε καν αν ήθελα να έρθει. Απλώς μου έστειλε μήνυμα λέγοντας ότι θα περάσει.»

«Τι στον διάολο;» Ακούγεται τόσο δυσαρεστημένη όσο νιώθω κι εγώ.

«Το ξέρω, ευχαριστώ για την πληροφορία!» Ο πανικός μου

ξεχειλίζει. «Δεν μπορώ να τον δω, Χαν. Ο χωρισμός μας είναι ακόμα πολύ φρέσκος. Αν έρθει απόψε, μπορεί να υποκύψω και να τον ξαναδεχτώ».

«Άλι...»

«Πιστεύεις ότι, αν σβήσω όλα τα φώτα και κλειδώσω την πόρτα, θα υποθέσει ότι δεν είμαι σπίτι και θα φύγει;»

«Αποκλείεται... Δεν τον ξέρεις τον Σον; Νομίζω ότι θα σε περιμένει όλη τη νύχτα έξω από την πόρτα». Η Χάνα βρίζει. «Ξέρεις κάτι; Δεν έπρεπε να συμφωνήσω να πάω στον αγώνα των Bruins. Τώρα έπρεπε να είμαι στο σπίτι μαζί σου. Περιμένε, λέω στον Γκάρετ να κάνει αναστροφή...»

«Σε καμία περίπτωση!» τη διακόπτω. «Δε θα ακυρώσεις το ταξίδι σου για μένα! Δε θα έχετε άλλη τέτοια ευκαιρία να περάσετε ωραία μαζί για καιρό!»

Ο φίλος της Χάνα είναι αρχηγός στην ομάδα χόκεϊ του Μπράιαρ. Αυτό σημαίνει ότι το πρόγραμμα των προπονήσεων και των αγώνων του θα είναι ασφυκτικά γεμάτο τώρα που ξεκίνησε η σεζόν, άρα η Χάνα δε θα τον βλέπει και τόσο συχνά. Με τίποτα δε θα είμ' εγώ αυτή που θα τους χαλάσει ένα σπάνιο Σαββατοκύριακο ανεμελιάς.

«Το μόνο που θέλω είναι η συμβουλή σου!» ξεροκαταπίνω. «Οπότε, σε παρακαλώ, πες μου τι να κάνω! Να ρωτήσω την Τρέισι αν μπορώ να κοιμηθώ στο δωμάτιό της;»

«Όχι, δε θέλεις να είσαι στο Μπρίστολ, ιδίως αν ο Σον περιφέρεται στους διαδρόμους! Ίσως στη Μέγκαν... Όχι, στάσου, το νέο της αγόρι είναι στην πόλη αυτό το Σαββατοκύριακο. Πιθανότατα θα θέλουν να μείνουν μόνοι». Η Χάνα ακούγεται σκεπτική. «Στη Στέλλα, ίσως;»

«Αυτή και ο Τζάστιν ξεκίνησαν μόλις την περασμένη εβδομάδα να μένουν μαζί. Δεν πρόκειται να έχουν όρεξη για επισκέψεις της τελευταίας στιγμής!»

«Κάτσε ένα λεπτό...» Ακολουθεί μια μεγάλη παύση. Ακούω τη φωνή του Γκάρετ, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τι λέει. Τότε η Χάνα επιστρέφει στη συνομιλία μας.

«Ο Γκάρετ λέει ότι μπορείς να μείνεις στο σπίτι του αυτό το Σαββατοκύριακο. Ο Ντιν και ο Τακ θα είναι και οι δύο εκεί. Οπότε, αν ο Σον καταλάβει πού πήγες και σκεφτεί να εμφανιστεί, θα τον διώξουν με τις κλοτσιές». Ένα σιγανό μουρμουρητό φτάνει πάλι από το βάθος. «Μπορείς να κοιμηθείς στο δωμάτιο του Γκάρετ», προσθέτει.

Ξαφνικά δε νιώθω και τόσο σίγουρη. Είναι τελείως γελοίο. Μου είναι αδιανόητο πως επιτρέπω στον Σον να με διώξει από την ίδια μου την εστία. Το μυαλό μου όμως πλημμυρίζει ξαφνικά από εικόνες όπου τον βλέπω να μου χτυπάει την πόρτα. Ή, ακόμα χειρότερα, όπου παριστάνει τον τύπο από την ταινία «Say Anything»* και τη στήνει έξω από το παράθυρό μου με ένα φορητό στερεοφωνικό. Κι αν παίζει το τραγούδι του Πίτερ Γκάμπριελ**; Το μισώ αυτό το τραγούδι!

«Είσαι σίγουρη ότι δεν υπάρχει πρόβλημα;» τη ρωτάω.

«Ναι, απολύτως. Ο Λόγκαν στέλνει μήνυμα στον Ντιν και στον Τάκερ αυτήν τη στιγμή για να τους ενημερώσει. Μπορείς να πας όποτε θέλεις».

Μια αίσθηση ανακούφισης με διαπερνά μαζί με μια ξαφνική ενοχή. «Με βάζεις λίγο σε ανοιχτή ακρόαση; Θέλω να μιλήσω στον Γκάρετ!»

«Φυσικά, μισό λεπτό!»

Μια στιγμή αργότερα η βαθιά φωνή του Γκάρετ Γκράχαμ εισέρχεται στη γραμμή. «Έχει καθαρά σεντόνια στην ντουλάπα με τα λευκά είδη και ίσως να θες να φέρεις το δικό σου μαξιλάρι, μιας και η Γουέλσι πιστεύει ότι τα δικά μου είναι πολύ μαλακά».

«Είναι πολύ μαλακά», διαμαρτύρεται η Χάνα, «είναι σαν να κοιμάσαι πάνω σε λιωμένο μάρσμελοου!»

«Είναι σαν να κοιμάσαι πάνω σε αφράτο σύννεφο!» τη

* Ρομαντική αμερικάνικη ταινία του 1989.

** Ο πρωταγωνιστής της ταινίας (Τζον Κιούζακ) παίζει στο φορητό στερεοφωνικό του το τραγούδι «In your eyes» του Πίτερ Γκάμπριελ κάτω από το παράθυρο της αγαπημένης του.

διορθώνει ο Γκάρετ. «Πίστεψέ με, Άλι, τα μαξιλάρια μου τα σπάνε. Αλλά και πάλι, καλύτερα να φέρεις το δικό σου για παν ενδεχόμενο...»

Γελάω. «Ευχαριστώ για την ενημέρωση. Είσαι σίγουρος, όμως, ότι δεν υπάρχει πρόβλημα; Δε θέλω να γίνω βάρος!»

«Όλα καλά, γλυκιά μου! Ρίξε απλώς ένα βλέμμα με αυτά τα μεγάλα μπλε σου μάτια στον Τακ και θα σου ετοιμάσει ένα ωραίο δείπνο. Α, και ο Λόγκαν θα δώσει σαφείς οδηγίες στον Ντιν να μη σου την πέσει, οπότε δε θα 'χεις ν' ανησυχείς μη βρεθείς στριμωγμένη!»

Ναι, καλά. Ο Ντιν Χέιγουορντ-Ντι Λαουρέντις είναι ο μεγαλύτερος πέφτουλας στον πλανήτη. Κάθε φορά που τον βλέπω προσπαθεί να χωθεί μέσα στο βρακί μου. Και δεν μπορώ καν να αισθανθώ κάπως ξεχωριστή γι' αυτό, γιατί το ίδιο ακριβώς προσπαθεί με κάθε κορίτσι που συναντά. Δεν ανησυχώ, όμως. Ξέρω πώς να χειριστώ τον Ντιν, κι ο Τάκερ θα παίξει τον ρόλο του κυματοθραύστη ανάμεσα σε μένα και στον καυλιάρη συγκάτοικό του.

«Το εκτιμώ πραγματικά!» λέω στον Γκάρετ. «Σοβαρά τώρα, σου χρωστάω χάρη!»

«Μην το σκέφτεσαι καν...»

Παίρνει τον λόγο και πάλι η Χάνα. «Στείλε μου μήνυμα όταν φτάσεις στο σπίτι, εντάξει; Και μετά κλείσε το τηλέφωνό σου για να μην έχει πώς να σε ενοχλήσει ο Σον!»

Ανέφερα πόσο πολύ αγαπώ την κολλητή μου; Κλείνω το τηλέφωνο νιώθοντας πολύ καλύτερα. Ίσως να είναι όντως έξυπνη κίνηση να φύγω από την εστία για το Σαββατοκύριακο. Μπορώ να το αντιμετωπίσω ως μια ωραία σύντομη απόδραση από την καθημερινότητα, λίγες μέρες για να ξεκαθαρίσω τα πάντα στο μυαλό μου και να ανασυνταχθώ. Και καθώς θα είναι εκεί ο Τάκερ και ο Ντιν, δε θα μπω στον πειρασμό να τηλεφωνήσω στον Σον. Έχουμε ανάγκη από μια ξεκάθαρη διακοπή αυτήν τη φορά. Καμία επαφή τουλάχιστον για μερικές εβδομάδες, ή μήνες, ή χρόνια.

Ειλικρινά δεν ξέρω αν θα τη βγάλω καθαρή μετά τον χωρισμό μας. Αγαπώ αυτόν τον τύπο εδώ και χρόνια. Και η αλήθεια είναι πως ο Σον έχει και τις καλές στιγμές του. Όπως όλες τις φορές που εμφανίστηκε στην πόρτα μου με ζεστή σούπα όταν ήμουν άρρωστη. Ή όταν...

Κίνδυνος υπαναχώρησης στο προσκήνιο! Καμπανάκια συναγερμού χτυπούν στο κεφάλι μου προειδοποιώντας με για την ηλιθιότητά μου. Όχι! Δε θα επιτρέψω στον εαυτό μου να κάνει κωλοτούμπα. Δεν έχει σημασία το πόσο γλυκός ήταν όταν ήθελε, γιατί παράλληλα μπορούσε να είναι και το εντελώς αντίθετο του γλυκού, όπως απέδειξε περίτρανα η χθεσινή νύχτα.

Ισιώνω τους ώμους μου και περπατάω ταχύτερα, αποφασισμένη να μην παρεκκλίνω ούτε ρούπι από το σχέδιο. Ο Σον κι εγώ τελειώσαμε. Δεν μπορώ, λοιπόν, ούτε να τον δω ούτε να του στείλω μήνυμα. Ούτε να κάνω οτιδήποτε ίσως με φέρει τώρα στον δρόμο του. Και επισήμως, πλέον, διανύω την πρώτη μέρα της ύπαρξής μου χωρίς τον Σον.

Ντιν

Είναι Παρασκευή βράδυ και είμαι ξαπλωμένος στον καναπέ του σαλονιού μου πίνοντας μπίρα ενώ δύο ξανθιές – δύο πολύ καυτές και πολύ γυμνές ξανθιές– ρουφάνε η μία τη γλώσσα της άλλης μπροστά μου. Η ζωή μου είναι απίθανη!

«Η καλύτερη νύχτα που θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ!» ψιθυρίζω. Το βλέμμα μου είναι κολλημένο στην τροχιά των χεριών της Κέλι καθώς γλιστρούν προς τα στητά βυζιά της Μισέλ. Η Κέλι τα σφίγγει κι εγώ βογκάω. «Ίσως, βέβαια, να γινόταν ακόμα καλύτερη αν εσείς, κυρίες μου, φέρονате το πάρτι προς τα μένα!»

Απομακρύνονται με κομμένη την ανάσα η μία από την άλλη και μου ρίχνουν γελώντας ένα βλέμμα. «Δώσε μας έναν καλό λόγο να το κάνουμε!» με προκαλεί η Κέλι.

Ανασηκώνω λίγο το φρύδι μου και μετά πιάνω τον σκληρό σαν βράχο πούτσο μου. Τον χαϊδεύω αργά και βασανιστικά. «Δεν είναι αρκετά καλός λόγος αυτός;»

Η Μισέλ είναι η πρώτη που έρχεται προς το μέρος μου με τα βυζιά της να χοροπηδάνε και τον κώλο της να κουνιέται πέρα δώθε καθώς σκαρφαλώνει στην αγκαλιά μου και πιέζει το στόμα της στο δικό μου. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, η Κέλι έχει φωλιάσει στο πλευρό μου και τα ζεστά απαλά της χείλη έχουν κολλήσει στον λαιμό μου. Χριστέ μου! Είμαι τόσο καυλωμένος που πονάω, αλλά αυτές οι δύο θεές είναι αποφασισμένες να με αναγκάσουν να πέσω στα πόδια τους. Με βασανίζουν με τα φιλιά τους. Μακρόσυρτα μεθυστικά φιλιά και υγρές παμπόνηρες γλώσσες, στοχευμένα γλειψίματα και απαλές δαγκωματιές σχεδιασμένες να με κάνουν να τρελαθώ.

Θα ήθελα να ήμουν σε θέση να πω ότι αυτό το πρόστυχο μικρό μας τρίο είναι μια νέα εμπειρία για μένα ή ότι η ταμπέλα της «ανδρικής πόρνης» που μου έχουν κολλήσει οι συμπαίκτες μου στο χόκει είναι υπερβολική. Δεν είναι, όμως, κάτι καινούριο ενώ ο χαρακτηρισμός που μου έχουν αποδώσει είναι απολύτως ακριβής. Μου αρέσει να γαμάω! Και γαμάω πολύ! Σταυρώστε με λοιπόν!

Μουγκρίζω όταν τα δάχτυλα της Κέλι αγκαλιάζουν τον πούτσο μου. «Χριστέ μου, πόσο τυχερός είμαι!»

«Όχι και τόσο τυχερός, ακόμα...» λέει η Μισέλ τινάζοντας το μακρύ της μαλλί πάνω από τον ώμο της. «Δε θα τελειώσεις μέχρι να τελειώσουμε πρώτα εμείς, θυμάσαι;»

Έχει δίκιο. Έχω δώσει μια υπόσχεση και σκοπεύω να την τηρήσω. Σε αντίθεση με ό,τι πιστεύουν οι μαλάκες οι φίλοι μου για μένα, το σεξ, όπως το βλέπω εγώ, έχει να κάνει αποκλειστικά και μόνο με τη γυναίκα. Ή, σε αυτήν την περίπτωση, με τις γυναίκες. Δύο πανέμορφες και ανυπόμονες γυναίκες που δεν τη βρίσκουν μόνο μαζί μου αλλά και η μία με την άλλη. *Ναι, Παράδεισος εκεί; Εδώ Ντιν Ντι Λαουρέντις. Σ' ευχαριστώ που με άφησες να σε επισκεφτώ!*

«Υποθέτω, λοιπόν, ότι πρέπει να ξεκινήσω...» ανακοινώνω. Κατεβάζω τη Μισέλ πάνω στο μαξιλάρι φέροντας τα χείλη μου στο στήθος της. Αιχμαλωτίζω τη θηλή της και ρουφάω δυνατά ενώ οι γοφοί της αναπηδούν στον καναπέ κι εκείνη αναστενάζει βραχνά. Διακρίνω μια σκιά με την άκρη του ματιού μου. Η Κέλι σκύβει δίπλα μου και γλείφει την άλλη θηλή της Μισέλ. Χριστέ μου! Βογκάω τόσο δυνατά που θα μπορούσα να ξυπνήσω ακόμα και νεκρούς.

Η Κέλι με κοιτάζει και μου χαμογελάει. «Σκέφτηκα ότι θα χρειάζοσυν λίγη βοήθεια». Μετά φιλάει την επίπεδη κοιλιά της Μισέλ κατευθυνόμενη προς τα κει που ενώνονται οι μηροί της.

Ξεχάστε τον Παράδεισο. Αυτό που ζω είναι η απόλυτη νιρβάνα. Ακολουθώ το μονοπάτι που έχει πάρει η Κέλι, τα χείλη μου ταξιδεύουν πάνω στο μαυρισμένο δέρμα και στις απαλές καμπύλες μέχρι που φτάνω στο σημείο που με κάνει να μου τρέχουν τα σάλια. Η Κέλι το γλείφει ήδη. Γαμώτο μου! Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ να κρατηθώ αρκετά ώστε να προλάβω να ικανοποιήσω πρώτα και τις δύο. Είμαι ήδη πολύ κοντά στο τέλος. Αγνοώντας τον αυξανόμενο παλμό εκεί κάτω χαμηλά, υγραίνω τα χείλη μου και πλησιάζω το στόμα μου προς το μουνί της Μισέλ όταν... χτυπάει το αναθεματισμένο κουδούνι της πόρτας.

Γαμώ το κέρατό μου! Γέρνω το κεφάλι να δω τον αποκωδικοποιητή της τηλεόρασης. Το ψηφιακό ρολόι δείχνει οχτώμισι. Προσπαθώ να θυμηθώ αν είπα σε κάποιο από τα παιδιά να περάσει απόψε αποδώ, αλλά δεν έχω μιλήσει με κανέναν άλλον εκτός από τους συγκατοίκους μου σήμερα και είναι άπαντες απόντες, «εκτός υπηρεσίας». Ο Γκάρρετ και ο Λόγκαν έχουν φύγει πριν από μία ώρα με τις κοπέλες τους για τη Βοστόνη και ο Τάκερ θα πάει απόψε με κάποια γκόμενα στο σινεμά.

«Μην το κουνήσετε αποδώ!»

Γλείφω προκλητικά τον μηρό της Μισέλ, μετά σηκώνομαι από τον καναπέ και ψάχνω το μποξεράκι μου. Με το που καταφέρνω να καλύψω κάπως το πουλί μου, τρέχω στον διάδρομο

να ανοίξω την πόρτα. Όταν βλέπω ποια στέκεται στα σκαλοπάτια, συνοφρυώνομαι.

«Κακός συγχρονισμός, κούκλα μου!» λέω στην κολλητή της Χάνα. «Η φίλη σου έχει ήδη φύγει. Έλα ξανά την Κυριακή».

Πάω να κλείσω απότομα την πόρτα – ναι, είμαι ένας αγενής μπάσταρδος αυτήν τη στιγμή. Για κακή μου τύχη, όμως, η ξανθιά απέναντί μου σφηνώνει μια μαύρη μπότα χιονιού ανάμεσα στην πόρτα και στην κάσα της. «Μην είσαι μαλάκας, Ντιν. Αφού ξέρεις ότι θα περάσω εδώ το Σαββατοκύριακο».

Τα φρύδια μου σηκώνονται ψηλά. «Τι;» Την κοιτάζω πιο προσεκτικά και τότε παρατηρώ το παραγεμισμένο σακίδιο πλάτης που κρέμεται από τον ώμο της· και τη ροζ χειραποσκευή δίπλα στα πόδια της.

Η Άλι Χέις αφήνει έναν βαθύ αναστεναγμό. «Ο Λόγκαν σου έστειλε μήνυμα για όλο αυτό. Άσε με, λοιπόν, να μπω μέσα γιατί έχω παγώσει!»

Γέρω το κεφάλι μου σκεπτικός. Μετά κλοτσάω το πόδι της από την είσοδο – όχι και τόσο απαλά. «Περίμενε εδώ. Επιστρέφω αμέσως!»

«Πλάκα μου κάνεις...» Η πόρτα κλείνει καλύπτοντας την αγαπημένη αντίδρασή της.

Εξαιρετικά ενοχλημένος, τρέχω πίσω στο σαλόνι, όπου η Μισέλ και η Κέλι δεν παρατηρούν καν την επανεμφάνισή μου – είναι πολύ απασχολημένες με το να τη βρίσκουν μεταξύ τους. Μου παίρνει σχεδόν ένα λεπτό για να βρω το τηλέφωνό μου, κι όταν τελικά το σηκώνω από το πάτωμα, ανακαλύπτω ότι η φίλη της Χάνα δε με δούλευε. Υπήρχαν πέντε αδιάβαστα μηνύματα στην οθόνη, πράγμα που συμβαίνει όταν είσαι η γέμιση σε ένα σάντουιτς με καντά κορίτσια. Τα τρία σίγουρα υπερνικούν την υποχρέωση τού να τσεκάρεις το τηλέφωνό σου. Αυτό είναι δεδομένο.

ΛΟΓΚΑΝ: Γεια σου, φίλε μου! Η φίλη της Γουέλσι, η Άλι, θα αράξει στο σπίτι μας αυτό το Σαββατοκύριακο.

ΛΟΓΚΑΝ: Κράτα, σε παρακαλώ, το πουλί σου μέσα στο

παντελόني σου. Ο Γκάρετ κι εγώ δεν έχουμε όρεξη να σε πλακώσουμε στο ξύλο αν επιχειρήσεις το παραμικρό. Η Γουέλσι, όμως, από την άλλη, δεν έχει πρόβλημα να ασκήσει βία αν χρειαστεί. Οπότε: πούτσος ίσον παντελόني ίσον μην παρενοχλήσεις την καλεσμένη μας.

ΧΑΝΑ: Η Άλι θα μείνει μαζί σας μέχρι την Κυριακή. Είναι ευάλωτη αυτήν τη στιγμή. Μη διανοηθείς να την εκμεταλλευτείς, γιατί μετά θα έχεις να κάνεις μαζί μου. Κι εσύ δε θέλεις να τα βάλεις μαζί μου, έτσι δεν είναι;

Χασκογελάω. Η Χάνα... διπλωμάτισσα όπως πάντα. Διαβάζω στα γρήγορα και τα δύο τελευταία μηνύματα.

ΓΚΑΡΕΤ: Η Άλι θα κοιμηθεί στο δωμάτιό μου.

ΓΚΑΡΕΤ: Το πουλί σου, άρα, θα παραμείνει στο δωμάτιό σου.

Χριστέ μου, τι μανία έχουν όλοι τους με το πουλί μου! Και πέρα από αυτό, ειλικρινά δε θα μπορούσαν να έχουν διαλέξει χειρότερη στιγμή. Το μελαγχολικό μου βλέμμα μετατοπίζεται πίσω στον καναπέ. Τα δάχτυλα της Κέλι είναι ακριβώς εκεί όπου θα ήθελα να ήταν τα δικά μου αυτήν τη στιγμή. Καθαρίζω τον λαιμό μου ξεροβήχοντας και αποσπώ έτσι την προσοχή των δύο κοριτσιών. Η έκφραση της Μισέλ είναι σαν χαμένη από την *ιδιαιτερη προσοχή* που της δίνει η φίλη της. «Πραγματικά δε μου αρέσει καθόλου που το κάνω αυτό, πρέπει όμως να φύγετε», τους λέω.

Δύο ζευγάρια μάτια ανοίγουν διάπλατα από την έκπληξη. «Ορίστε;» ξεστομίζει η Κέλι.

«Έχω μία μη αναμενόμενη επισκέπτρια που περιμένει τώρα έξω», γκρινιάζω. «Γεγονός που σημαίνει πως για ό,τι συμβαίνει εδώ μέσα χρειάζεται πλέον γονική συναίνεση».

Η Μισέλ χασκογελάει. «Από πότε σε νοιάζει μη σε πάρουν μάτι να πηδιέσαι;»

Δεν έχει άδικο. Συνήθως δε μου καίγεται καρφί για το αν υπάρχει κάποιος τριγύρω. Τις περισσότερες φορές, μάλιστα, το

προτιμώ, αλλά δεν μπορώ να προβάλω την ακολασία μου στη φίλη της Χάνα. Ή στις ίδιες, στη Χάνα και την Γκρέις. Στ' αγόρια, χέστηκα. Γνωρίζουν, άλλωστε, καλά την όλη διαδικασία. Ξέρω, όμως, ότι ο Γκάρρετ και ο Λόγκαν θα τα έπαιρναν άσχημα αν διέφθειρα έτσι τις κοπέλες τους. Από τη στιγμή που μπήκαν στον κόσμο των αποκλειστικών σχέσεων, οι πρώην σύντροφοί μου στο παιχνίδι έγιναν σεμνότυφοι. Είναι πραγματικά λυπηρό.

«Αυτή η καλεσμένη είναι πολύ ευαίσθητη και άβγαλτη», λέω στεγνά. «Πιθανότατα να λιποθυμήσει αν μας δει και τους τρεις μαζί».

«Σιγά μη λιποθυμήσω!» Η ενοχλημένη φωνή της Άλι ακούγεται από την πόρτα.

Εξίσου ενοχλημένος είμαι τώρα κι εγώ. Η γκόμενα μπαίνει στο σπίτι σαν να της ανήκει; Όχι, δεν μπορεί. Την κοιτάζω βλοσυρά. «Σου είπα να περιμένεις έξω».

«Κι εγώ σου είπα ότι έχω παγώσει!» μου απαντάει.

Και η αλήθεια είναι πως φαίνεται να μην έχει κανένα πρόβλημα με το γεγονός ότι υπάρχουν δύο γυμνά κορίτσια τρία μέτρα μακριά, τα οποία περιεργάζονται τώρα την Άλι σαν να είναι διασπορά βακτηρίου κάτω από το μικροσκόπιό τους. Στη συνέχεια ζαρώνουν τη μύτη τους και κοιτάζουν αδιάφορα από την άλλη σαν να είναι όντως διασπορά βακτηρίου κάτω από το μικροσκόπιό τους. Οι γκόμενες τείνουν πάντοτε να γίνονται ανταγωνιστικές όταν είμαι κοντά τους, προφανώς όμως οι συγκεκριμένες δε βλέπουν την Άλι ως σοβαρό ανταγωνισμό.

Δεν τις αδικώ. Φοράει ένα φουσκωτό μαύρο μπουφάν, μπότες και γάντια, και τα ξανθά μαλλιά της εξέχουν από το κάτω μέρος ενός κόκκινου πλεκτού σκούφου. Είναι η πρώτη εβδομάδα του Νοεμβρίου, δεν υπάρχει ίχνος χιονιού έξω ενώ, μόλις και μετά βίας, κάνει λίγη ψύχρα, οπότε τίποτα απολύτως δε δικαιολογεί αυτό το ντύσιμο. Εκτός κι αν είσαι βαρεμένος, που αρχίζω να υποψιάζομαι ότι μπορεί να είναι η Άλι Χείς, γιατί η κοπέλα μπαίνει με θράσος στο σαλόνι και σωριάζεται στην πολυθρόνα απέναντι από τον καναπέ.

Καθώς ξεκουμπώνει το παλτό της, ρίχνει μια ματιά στις καλεσμένες μου και μετά στρέφεται και πάλι σε μένα. «Γιατί δε μεταφέρετε το μικρό σας όργιο επάνω; Εγώ θα κάτσω εδώ και θα δω καμιά ταινία ή κάτι τέτοιο».

«Ή μπορείς να πας στο δωμάτιο του Γκάρρετ και να δεις εκεί καμιά ταινία...» της λέω με νόημα. Ειλικρινά όμως δεν έχει πια σημασία. Ήδη μου έχει κοπεί η όρεξη και δεν αισθάνομαι άνετα να χαμουρεύομαι με δύο γκόμενες, όταν στο σπίτι είμαστε μόνο εγώ και η καλύτερη φίλη της Χάνα.

Αναστενάζοντας, γυρίζω προς τα κορίτσια. «Αναβολή μέχρι νεωτέρας!»

Καμία από τις δυο τους δε διαμαρτύρεται ιδιαίτερα. Προφανώς η κυρία Άλι δεν κατέστρεψε απλώς τη διάθεσή μας αλλά άφησε πίσω της καμένη γη, φροντίζοντας να την καλύψει έπειτα με αλάτι για να αποτρέψει κάθε είδους καύλα από το να ξαναφυτρώσει.

Η Άλι ούτε που ασχολείται με τα κορίτσια που σηκώνονται για να ντυθούν. Είναι πολύ απασχολημένη με το να βγάζει χιλιάδες στρώματα χειμωνιάτικων ρούχων από πάνω της και να τα απλώνει στο μπράτσο της πολυθρόνας. Όταν επιτέλους τελειώνει, φαίνεται πλέον αρκετά πιο μικροσκοπική με το μαύρο της κολάν και το υπερμέγεθες ριγέ μπλουζάκι. Χωρίς, λοιπόν, να χάσει ούτε λεπτό, βολεύεται στη μεγάλη βελούδινη πολυθρόνα.

Ξεπροβοδίζω την Κέλι και τη Μισέλ ως την πόρτα όπου η καθεμιά τους μου κατασπαράζει σχεδόν το πρόσωπο πριν μου πουν ότι είμαι καβάρτζα για την επόμενη φορά. Μέχρι να φύγουν τα χείλη μου είναι πρησμένα και ο πούτσος μου είναι και πάλι σκληρός. Επιστρέφω στο σαλόνι με ένα συνοφρύωμα που αρνείται να καταλαγιάσει.

«Λοιπόν; Το διασκέδασες;» απαιτώ να μάθω.

«Ποιο πράγμα να διασκέδασα;»

«Το πουτσομπλοκάρισμα!»

Η Άλι βάζει τα γέλια. «Υπάρχει κάποιος λόγος που δεν μπο-

ρούσες να πάρεις την Ξανθιά και την ακόμα Πιο Ξανθιά επάνω; Δε χρειάζόταν να τις πετάξεις έξω εξαιτίας μου!»

«Πιστεύεις πραγματικά ότι θα μπορούσα να τις πηδήξω ξεροντας ότι εσύ κάθεται απλώς εδώ κάτω;»

Η ερώτησή μου της προκαλεί νέα γέλια. «Πηδιέσαι δημοσίως όλη την ώρα. Τι σε νοιάζει, λοιπόν, αν είμαι μέσα στο σπίτι;» Ξαφνικά δείχνει σκεφτική. «Εκτός αν το θέμα είναι ακριβώς αυτό, το ότι πρέπει να ανέβεις στο δωμάτιό σου. Η Χάνα μου είπε ότι πάντα φασώνεται στο σαλόνι. Τι φάση; Μήπως έχεις κοριούς στο κρεβάτι σου ή κάτι παρόμοιο;»

Τρίζω τα δόντια μου. «Όχι!»

«Τότε γιατί δε θέλεις να κάνεις τα γυμνά σου κόλπα πάνω;»

«Επειδή...» Σταματάω απότομα και το κατσούφιασμα επιστρέφει στο πρόσωπό μου. «Δεν είναι δική σου δουλειά. Και γιατί είσαι εδώ, τέλος πάντων; Έπιασε φωτιά το Μπρίστολ Χάους;»

«Κρούβομαι!» Το λέει έτσι λες και οφείλω να καταλάβω τι εννοεί. Στη συνέχεια ρίχνει μια ματιά στο σαλόνι. «Πού είναι ο Τάκερ; Ο Γκάρρετ είπε ότι θα είναι εδώ...»

«Έχει βγει!»

Ζαρώνει παραπονιάρικα το κάτω χέιλος της. «Τι κρίμα! Σίγουρα θα ήθελε να δούμε παρέα καμιά ταινία. Υποθέτω, λοιπόν, ότι τώρα πρέπει να πάρεις εσύ τη θέση του!»

«Μου κατέστρεψες όλο αυτό το απίστευτο σκηνικό και τώρα περιμένεις να κάτσουμε παρεούλα;»

«Πίστεψέ με, είσαι το τελευταίο άτομο με το οποίο θα ήθελα να κάνω παρέα, αλλά είμαι σε κατάσταση κρίσης αυτήν τη στιγμή και είσαι ο μόνος εδώ. Οπότε οφείλεις να μου κάνεις παρέα, Ντιν. Διαφορετικά θα κάνω κάτι πολύ χαζό και θα καταστραφεί όλη μου η ζωή».

Ξαφνικά θυμάμαι τη Χάνα να μου λέει ότι η Άλι σπουδάζει θέατρο. Έτσι φαίνεται!

«Σε παρακαλώ;»

Το παρακλητικό της βλέμμα είναι αλήθεια πολύ εκφραστικό.

Και πάντα μου άρεσαν τα μεγάλα μπλε μάτια. Ειδικά όταν αυτά ανήκουν σε χαριτωμένες ξανθιές με υπέροχα βυζιά.

«Κέρδισες!» υποχωρώ. «Θα σου κάνω παρέα, εντάξει;»

Το πρόσωπό της φωτίζεται. «Τι ταινία θα δούμε;»

Ένα βογκητό κατακάθεται στον λαιμό μου. Το βράδυ της Παρασκευής μου ξεκίνησε με την προοπτική ενός καυτού τριό και κατέληξε σε μπέμπι σίτινγκ της κολλητής της κοπέλας του κολλητού μου. Και παρεμπιπτόντως, είμαι ακόμα καλυμένος χάρη στα αποχαιρετιστήρια φιλιά της Κέλι και της Μισέλ. Και γαμώ τις φάσεις!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Άλι

Ο αυτοέλεγχός μου βρίσκεται στα χέρια του Ντιν Χέιγουορντ-Ντι Λαουρέντις, ενός ανθρώπου δηλαδή που είναι γνωστός για τον μηδενικό αυτοέλεγχό του. Επομένως, έχω θέμα. Δε θα το κάνω, όμως. Δε θα τηλεφωνήσω στον Σον. Και δε θα δώσω καμία σημασία στ' ότι πριν από είκοσι λεπτά μού έστειλε μια φωτογραφία μας από το περσινό μας ταξίδι στο Μεξικό. Χρησιμοποίησε μάλιστα μια από αυτές τις εφαρμογές επεξεργασίας εικόνας για να ζωγραφίσει μια μεγάλη κόκκινη καρδιά γύρω από τα πρόσωπά μας...

Η αλήθεια είναι πως ήταν ένα πολύ ωραίο ταξίδι... Διώχνω όπως όπως τις απρόσκλητες μνήμες και πιάνω το τηλεκοντρόλ από το τραπεζάκι.

«Έχετε Netflix συνδεδεμένο με την τηλεόρασή σας;»

Κοιτάζω τον Ντιν, ο οποίος εξακολουθεί να φαίνεται εκνευρισμένος με την παρουσία μου. Και είτε το φαντάζομαι είτε έχει όντως στύση. Είμαι, όμως, αρκετά ευγενική ώστε να μην τον κοροϊδέψω, γιατί –προς υπεράσπισή του– απείχε πέντε δευτερόλεπτα από το να κάνει σεξ, με δύο μάλιστα κορίτσια, πριν εμφανιστώ εγώ. Το βλέμμα μου ταξιδεύει πάνω στο γυμνό του στήθος. Δεν μπορώ να πω ψέματα – είναι απόλυτα εντυπωσιακό. Ο τύπος είναι φέτες. Ψηλός και αδύνατος, με τέλεια σμιλεμένους μυς. Και έχει και αυτά τα τριών ημερών γένια – σέξι ξανθές τρίχες που σκιάζουν το τέλεια σχηματισμένο σαγόνι του.

Είναι πραγματικά άδικο. Ένας τέτοιος μαλάκας δε θα έπρεπε να επιτρέπεται να δείχνει τόσο ωραίος.

«Ναι, διάλεξε τι θες να δούμε», απαντά, «πάω πάνω να τον παίξω λίγο κι έρχομαι!»

«Ωραία, νομίζω ότι μου κάνει κέφι να δούμε... Κάτσε λίγο, τι είπες;»

Εκείνος όμως έχει ήδη φύγει, αφήνοντάς με να κοιτάζω με το στόμα ανοιχτό την άδεια πόρτα. Ανεβαίνει πάνω για να κάνει τι; Αστειευόταν, σωστά; Κόντρα στη φωνή της λογικής, ξαφνικά το κάνω εικόνα. Ο Ντιν είναι στο δωμάτιό του. Το ένα χέρι του είναι τυλιγμένο γύρω από τον πούτσο του και το άλλο χέρι... χουφτώνει τ' αρχίδια του ή σφίγγει τα σεντόνια; Ή, μήπως, είναι όρθιος κρατώντας το πλάι του γραφείου του και τα χαρακτηριστικά του είναι τραβηγμένα καθώς δαγκώνει το κάτω χείλος του; Και γιατί, στον διάολο, προσπαθώ να φανταστώ πώς ακριβώς αντανάζεται αυτός ο τύπος;

Πιέζω τον εαυτό μου να ξεκολλήσει, πατώ το τηλεκοντρόλ για να βρω το Netflix και μετά αρχίζω να ψάχνω τους τελευταίους τίτλους ταινιών. Λιγότερο από πέντε λεπτά αργότερα, ο Ντιν επιστρέφει στο δωμάτιο. Ευτυχώς έχει φορέσει τώρα τη φόρμα του. Μόνο που κάπου στην πορεία ξεφορτώθηκε το μποξεράκι του, πράγμα που το αντιλαμβάνομαι αμέσως, καθώς η φόρμα του είναι τόσο χαμηλά στους γοφούς του που σχεδόν βλέπω... μέρη που δε θα με ενδιέφερε κανονικά να δω. Το στήθος του είναι ακόμα γυμνό και τα μάγουλά του είναι ελαφρώς αναψοκοκκινισμένα.

«Σοβαρά τώρα, πήγες πάνω για να τον παίξεις;» απαιτώ οπωσδήποτε να μάθω.

Γνέφει καταφατικά σαν να μην είναι και κάτι σπουδαίο. «Γιατί, πιστεύεις ότι θα μπορούσα να κάτσω να παρακολουθήσω μια ολόκληρη ταινία με τ' αρχίδια μου προσημένα;»

Τον κοιτάζω σαν χάνος. «Οπότε ναι μεν δεν μπορείς να κάνεις σεξ όσο εγώ είμαι στο σπίτι, αλλά μπορείς να πας πάνω και να τον παίξεις, σωστά;»

Ένα πονηρό χαμόγελο απλώνεται στο πρόσωπό του. «Θα μπορούσα να τον παίξω κι εδώ, αλλά τότε θα έμπαινες σίγουρα στον πειρασμό να αναλάβεις τα ηνία, προσπάθησα λοιπόν να είμαι ευγενικός!»

Είναι αδύνατον να μη γουρλώσω τα μάτια μου. Έτσι δεν μπαίνω καν στον κόπο να παλέψω την παρόρμησή μου να τον βάλω στη θέση του. «Πίστεψέ με, δε θα είχα κουνήσει ούτε το μικρό μου δαχτυλάκι!»

«Με τον πούτσο μου εκεί έξω; Αποκλείεται. Δε θα μπορούσες με τίποτα να συγκρατηθείς!» Υψώνει το φρύδι του. «Έχω υπέροχο πουλί!»

«Ναι, βέβαια, είμαι σίγουρη γι' αυτό...»

«Δε με πιστεύεις; Έλα να σου δείξω μια φωτογραφία!»

Πιάνει το τηλέφωνό του που βρίσκεται στο τραπεζάκι του σαλονιού. Μετά σταματάει και πιάνει το λάστιχο της φόρμας του. «Στην πραγματικότητα μπορώ να σ' το δείξω λάιβ αν θες...»

«Δε θέλω! Ούτε καν!» Δείχνω την τηλεόραση. «Διάλεξα αυτήν την ταινία. Την έχεις δει;»

Ο Ντιν κάνει μια δυσανεκτή γκριμάτσα βλέποντας ποια ταινία εννοώ. «Για όνομα του Θεού, αυτή διάλεξες; Υπάρχουν τρεις καινούργιες ταινίες τρόμου που θα μπορούσαμε να δούμε. Ή ακόμα και ολόκληρη τη φιλομορφία του Τζέισον Στέιθαμ.»

«Σε καμία περίπτωση ταινίες τρόμου», λέω αποφασιστικά, «δε μ' αρέσει να τρομάζω.»

«Ωραία, τότε ας δούμε μια ταινία δράσης.»

«Δε μ' αρέσει η βία...»

Ρουφάει τα μάγουλά του με απογοήτευση. «Κούκλα μου, δεν πρόκειται να δω μια ταινία για...», διαβάζει απευθείας από την οθόνη, «το ταξίδι μιας γυναίκας που αλλάζει τη ζωή της μετά τη διάγνωση μιας ανίατης ασθένειας. Αποκλείεται, με την καμιά!»

«Υποτίθεται ότι είναι πολύ καλή», διαμαρτύρομαι. «Κέρδισε Όσκαρ!»

«Ξέρεις ποιες άλλες ταινίες κέρδισαν Όσκαρ; “Η Σιωπή των Αμνών”, “Τα σαγόνια του καρχαρία”, “Ο Εξορκιστής”...» σχολιάζει αυτάρεσκα. «Και είναι όλες τους ταινίες τρόμου!»

«Μπορούμε να διαφωνούμε γι’ αυτό όλο το βράδυ, αλλά δεν πρόκειται να δω τίποτα με αίμα ή καρχαρίες ή εκρήξεις. Αποδέξου το!»

Τα δόντια του Ντιν είναι εμφανώς σφιγμένα. Έπειτα το σαγόνι του χαλαρώνει και παίρνει μια βαθιά ανάσα. «Ωραία. Αν πρέπει να βασανιστώ έτσι βλέποντας αυτήν την αηδία, θα καπνίσω πρώτα ένα τσιγαριλάκι».

«Ό,τι σε βοηθάει να τ’ αντέξεις, καλέ μου!»

Περπατάει προς την πόρτα, μουρμουρίζοντας κάτι ακατάληπτο μέσ’ από τα δόντια του.

«Περίμενε!» του φωνάζω. Βγάζω γρήγορα το κινητό μου από την τσέπη του μπουφάν μου. «Μπορείς να το πάρεις μαζί σου; Μπορεί να υποκύψω στον πειρασμό και να στείλω κάνα μήνυμα αν μείνω μόνη μου μ’ αυτό...»

Με κοιτάζει περιεργά. «Σε ποιον προσπαθείς να μη στείλεις μήνυμα;»

«Στον πρώην μου. Χωρίσαμε χθες το βράδυ και δεν έχει σταμάτησει να μου στέλνει μηνύματα!»

Ακολουθεί μία σύντομη παύση. «Ξέρεις κάτι; Θα έρθεις μαζί μου!»

Με το ζόρι προλαβαίνω να ανοιγοκλείσω τα μάτια μου πριν ο Ντιν διασχίσει το δωμάτιο και με τραβήξει από την καρέκλα. Όταν τα πόδια μου ακουμπάνε στο ξύλινο πάτωμα, χάνω την ισορροπία μου και σκοντάφτω πάνω στο τεράστιο στήθος του, με τη μύτη μου να χτυπάει πάνω στους μυς του. Ξαναβρίσκω την ισορροπία μου και τον κοιτάζω θυμωμένα.

«Είχα βολευτεί, βρε βλαμμένο!»

Με αγνοεί, οδηγώντας με –περισσότερο σέροντάς με– προς την κουζίνα. Αφού δε με άφησε καν να πάρω το μπουφάν μου, αρχίζω να τρέμω με το που βγαίνουμε έξω από την πίσω πόρτα. Το γυμνό στήθος του Ντιν λάμπει κάτω από το φως της βεράντας.

Δε φαίνεται να ενοχλείται από το κρύο, αλλά οι ρώγες του τσιτώνουν ελαφρώς στον παγωμένο νυχτερινό αέρα.

«Χμ... Ακόμα και οι ρώγες σου είναι τέλειες...» μουρμουράω μουτρωμένη.

Τα χείλη του συσπώνται. «Θέλεις να τις αγγίξεις;»

«Ίου! Με τίποτα! Απλώς σχολιάζω ότι είναι, γαμώτο μου, τέλειες. Σαν να είναι απόλυτα συμμετρικές με το στήθος σου».

Κοιτάζει το στήθος του και το σκέφτεται για μια στιγμή. «Ναι, είμαι τέλειος. Πρέπει να το υπενθυμίζω στον εαυτό μου πιο συχνά».

Ξεφυσώ αγανακτισμένη. «Σωστά. Επειδή δεν είσαι ήδη αρκετά επηρμένος!»

«Σίγουρος για τον εαυτό μου θες να πεις...» με διορθώνει.

«Επηρεμένος!»

«Σίγουρος...» Ανοίγει το μικρό τενεκεδένιο κουτάκι που άρπαξε από την κουζίνα.

Συνοφρυώνομαι όταν βγάζει από μέσα ένα ήδη στριμμένο τσιγαριλάκι και έναν ζιπο. «Γιατί είμαι εδώ έξω;» γκρινιάζω. «Δε θέλω να καπνίσω χόρτο!»

«Και βέβαια θέλεις!» Ανάβει το τσιγάρο, παίρνει μια βαθιά τζούρα και συνεχίζει να μου μιλάει μέσα από το σύννεφο καπνού που βγάζει από μέσα του. «Συμπεριφέρεσαι νευρικά και περίεργα όλο το βράδυ. Πίστεψέ με, το χρειάζεσαι!»

«Μου ασκεΐς ξεκάθαρη πίεση αυτήν τη στιγμή, να το ξέρεις!»

Κρατάει το τσιγαριλάκι, με το ένα φρούδι του ανασηκωμένο. «Έλα, μωρό μου!» με παροτρύνει με τραγουδιστή φωνή. «Μόνο μια τζούρα. Όλα τα καλά παιδιά το κάνουν».

Δεν μπορώ να μη γελάσω. «Παράτα με!»

«Όπως θες...» Εκπνέει ξανά, κι η μυρωδιά της μαριχουάνας με περιβάλλει. Δεν μπορώ να θυμηθώ την τελευταία φορά που μαστούρωσα. Δεν το κάνω συχνά, ειλικρινά, όμως, αν κάποια νύχτα αξίζει να απολαύσω την πολύτιμη χαλάρωση που προσφέρει το χόρτο, τότε αυτή είναι η αποψινή.

«Πфф..., εντάξει λοιπόν. Δώσ' το μου!» Τεντώνω το χέρι μου πριν προλάβω να μπω σε δεύτερη σκέψη.

ΞΕΡΕΙ ΠΩΣ ΝΑ ΣΚΟΡΑΡΕΙ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ...

Η Άλι είναι σε κατάσταση κρίσης. Η αποφοίτησή της πλησιάζει απειλητικά και ακόμη δεν έχει ιδέα τι θα κάνει μετά τις σπουδές της. Και το χειρότερο, προσπαθεί να γιατρέψει τη ραγισμένη της καρδιά αφού η μακροχρόνια σχέση της μόλις τελείωσε. Σίγουρα το ευκαιριακό σεξ δεν είναι η λύση στο πρόβλημά της, πώς όμως να αντισταθεί στον κούκλο σταρ του χόκεϊ Ντιν Ντι Λαουρέντις; Αλλά μόνο για μία φορά, γιατί ακόμη και αν το μέλλον της είναι αβέβαιο, για κανένα λόγο δε θα περιλαμβάνει τον βασιλιά των one night stand.

ΘΑ ΧΡΕΙΑΣΤΕΙ ΚΑΤΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟ ΕΠΙΔΕΞΙΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΚΕΡΔΙΣΕΙ.

Ο Ντιν πάντα παίρνει αυτό που θέλει. Κορίτσια, βαθμούς, κορίτσια, αναγνώριση, κορίτσια. Είναι γυναικάς και ακόμη δεν έχει συναντήσει γυναίκα που να έχει ανοσία στη γοητεία του. Μέχρι την Άλι. Για μία νύχτα, η δυναμική ξανθιά ταρακούνησε ολόκληρο τον κόσμο του – και τώρα θέλει να το πάνε φιλικά; Όχι. Τίποτα δεν έχει τελειώσει, μέχρι να πει αυτός ότι τελείωσε. Αλλά όταν έρχονται συνταρακτικές αλλαγές στη ζωή του, αρχίζει να αναρωτιέται εάν ίσως έχει έρθει η ώρα να αρχίσει να δίνει την προσοχή του στον έρωτα και όχι στο... σκορ.

Το τρίτο βιβλίο της σειράς μπεστ σέλερ **Off-Campus** όπου πρωταγωνιστούν παίκτες μιας ομάδας χόκεϊ και τα κορίτσια που θα τους κάνουν να παραμιλούν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 27945